

Колючок і червона повітряна кулька

Одного дня, коли золота осінь приголубила землю теплом, поні Боні та її друзі вирушили на прогулянку околицями ферми. Несподівано у траві залунали тихі схлипи.

— Ох, невже це їжачок Колючок? — похопилася Боні й пішла на звук.

Друзі посунули за нею і невдовзі дійсно наштовхнулися на їжачка. Він лежав долілиць, занурившись носом у листя, й умивався гіркими сльозами.

— Агов, чому ти плачеш? — схвильовано запитала поні.

— Мої мрії не здійснюються! Ніколи! — заскиглив Колючок. — Я навіть до чарівного дуба ходив — просив, молив, благав дати мені крила, — та зась! Ох, чому я не сокіл, чому не літаю?!

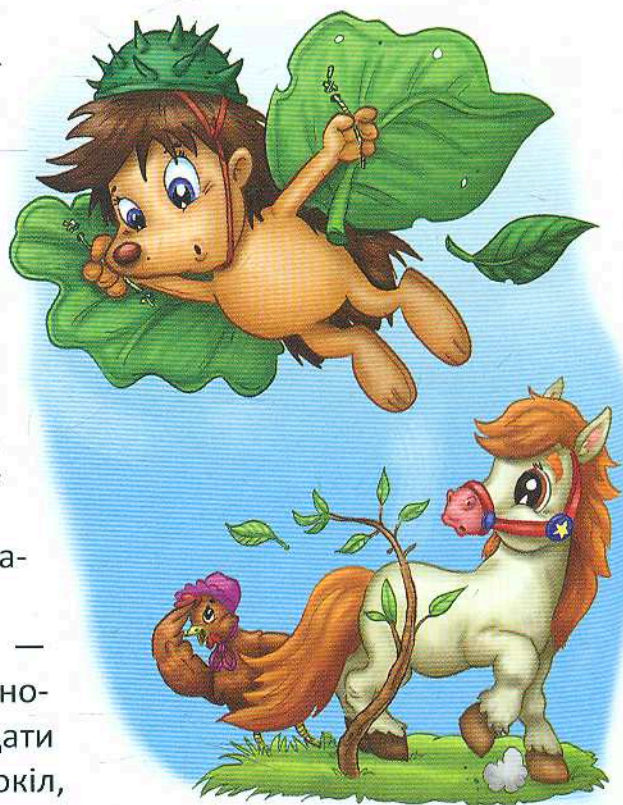
— То ти хочеш літати? — вибалушилася Боні.

— Таж ти їжак, а не птах, — суворо докинула курочка Клотильда. — Навіть я не здатна ширяти в небі, як той сокіл, хоч і маю сякі-такі крила!

— Але це моя заповітна мрія-а-а!!! — ридма заридав Колючок, і поні збагнула, що самими словами йому не зарадиш.

— Ми мусимо щось вигадати, — змовницьки прошепотіла вона решті гурту, — таке, щоби цей неборака спромігся-таки полинути попід хмари!

На її подив, гурт одразу пристав на цю пропозицію й негайно розпочав нараду. Усім страх як закортіло здійснити Велику їжачкову Мрію!

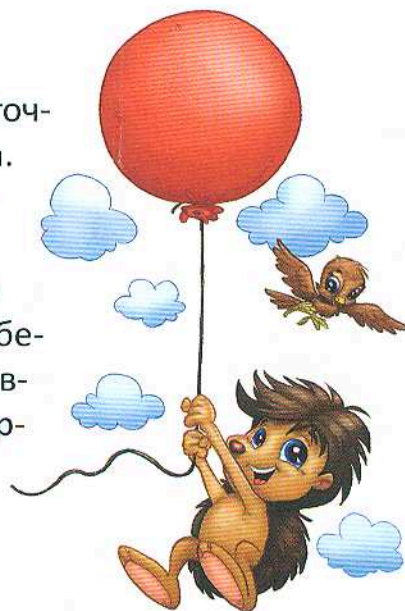

Уже за мить Стрибунець запропонував Колючкові:

— Ми приладнаємо тобі на спину два чималі листочки, а з каштанової шкаралупи змайструємо шолома. З таким спорядженням тільки лапками змахни — і полетиш!

Їжачок кивнув, і тоді баранчик хутко виготовив для нього розложисті крила й колючий шолом, а Боні обережно схилила до землі молоденьке деревце. Напнувши на себе спорядження, Колючок ухопився за вершечок дерева, а вже наступної миті зринув над кущами, бо поні відпустила стовбур.

— Овва-а-а! Лечу-у-у! — загорлав їжак, аж тут... гепнувся на землю!

Переполохані, друзі оточили його і заметушилися.

— Я маю кращу ідею! — проспівав Казимир. — Якщо видертися на отой горбочок... — Він кивнув на стрімку кручу позаду ферми. — ...Можна розпростати крила, стрибнути й любенько полинати вдалечінь!

— Це ж, либонь, небезпечно? — наїжачився Колючок.

— Та ти що, анітрішки! Теплий вітерець не дозволить тобі впасти!

Колючкові трішки відлягло від серця, тож він слухняно потюпав на кручу. Діставшись вершечка, він підступив до самого краю урвища, змахнув листям, підскочив і... Шубовснув у калюжу, здійнявши брудний водограй.

Поки друзі визбиравали з його голок грязюку, їжачок гучно сопів, а набувши пристойного вигляду, красно подякував усім і пішов собі геть.

— Здається, нічого в нас не вийде, — скрушно зітхнула Боні.

— Вийде, аж побіжить! — бадьоро заперечив Упертюх. — Просто малому слід сумлінніше тренуватися.

А між тим сумний-невеселий Колючок подався блукати манівцями. Ішов собі, йшов, кружляючи поміж височезних дерев, коли раптом опинився на галявині, де нещодавно бавилися дітлахи. Про це свідчили досі теплі жаринки ватри, а також червона кулька, що заплуталась у гіллі куща.

«Стривай, зараз я тебе вивільню», — подумав їжак і взявся розкручувати мотузку. Аж тут... Леле! Йому здалося, ніби він зринає понад землею! То було неймовірно, проте Колючок ухопився за мотузку якнайміцніше (про всяк випадок) — і вкупі з кулькою полинув на крилах бешкетного вітру простісінько до Квіткової ферми. Промчав понад ялинами. Торкнувся лапками верхівок високих сосон. І зрештою згори побачив дах сараю та його мешканців.

— Ге-гей! — вигукнув їжачок. — Дивіться! Я лечу-у-у!

— Овва, та це ж Колючок! — ошелешено блимнула на нього поні. — Як тебе туди занесло?

— Я захопився за кульку й одразу шугнув до неба!!! Ви й не уявляєте, як тут цікаво! Все-все видно! От тільки лапка в мене вже притомилася...

І тут Боні збагнула, що Колючок от-от потрапить у халепу. І якщо йому негайно не допомогти, він зірветься й заб'ється! Отож, скликавши до себе друзів, поні витягла з ночов вологе простирадло і наказала:

— Візьміться за кутики й добряче напніть! — А щойно цапик Упертюх, віслючок Аврам та корівка Люцерна виконали її просьбу, віддала команду їжачкові: — Гадаю, ти вже налітався! Ну ж бо, відпускай мотузку!

Колючкові шкода було повертатися на землю, та позаяк триматися за мотузку він більше не міг — довелося послухатись Боні. За мить їжачок-мандрівник звалився на простирадло, а кулька самотою продовжила свій шлях нагору і зрештою зникла поза хмарами.

— Оце так політав! — захоплено видихнув Колючок. — Неймовірно!

— Вітаємо зі вдалим приземленням! — посміхнулася Боні. — Утім, тобі вже час додому. Напевно, твоя матуся страшенно хвилюється!

Барвинка

Наступного дня мешканців сараю розбудило ласкаве сонечко, тому, поспідавши, вони зразу подалися надвір. Аж раптом Боні помітила дещо дивне...

— Гей, а чому двері сараю брудні?! — пополотніла вона.

— Не лише двері, а ще й стіна, — похитала рога тою головою Люцерна. — Та й вікно Беккі чистим не назвеш. Крізь нього нічогісінько не видно!

— Хтось посеред ночі вимастив усе брудом, — змикитив Упертюх.

Тієї-таки миті надвір вийшов фермер. Зиркнувши на зальопаний сарай, він спохмурнів і пробуркотів:

— Це що, в біса, таке?! — А тоді приніс цеберка з мильною водою та щітки і попрохав тварин: — То як, любі, допоможете мені прибрати?

Друзі охоче взялися до роботи, тож надвечір

